

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1047/2022
05.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Младен Симић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Војна установа „Дедиње“ Београд, коју заступа Војно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2660/21 од 25.08.2021. године, у седници одржаној дана 05.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2660/21 од 25.08.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 674/20 од 15.04.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је тужена обавезана да тужиљи на име остварене а незаконито умањене плате од 10% по основу Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата и других сталних примања корисника јавних средстава за период од 01.03.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 38.012,36 динара, у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе одређени у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиљи на износе из става првог изреке пресуде обрачуна и уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО према стопама важећим на дан уплате укупно 14.114,54 динара, у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе одређени у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилца тражила да се тужена обавезе да јој на име остварене а незаконито умањене плате од 10% по основу Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата и других сталних примања корисника јавних средстава за период од марта 2016. године до јануара 2017. године исплати укупан износ од 5.694,37 динара, као и да у име и за рачун тужиле на износе из става трећег изреке пресуде (очигледном грешком у писању наведено става „првог“ изреке) обрачуна и уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО према стопама важећим на дан уплате укупно 2.211,29 динара, све у

појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе одређени у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 64.842,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2660/21 од 25.08.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и четвртм изреке. Ставовима другим и трећим изреке, одбијен је захтев тужиле и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога.

Тужиле је поднела одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 13.03.2020. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 52.126,90 динара.

У конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужиле тражи заштиту права из радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ се ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија тужене није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиле за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154.

став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић